

Hjerte af kød og blod

Monika går hjem fra skole med et stort smil på læben. Makeuppen sidder, som den skal, håret er fashionable uglet, maven er suget ind, og den nye jakke ser sig godt ud med nettet, der er slænget over skulderen.

Hun bruger en hel del tid -ligesom så mange andre teenagere- på at prøve at passe perfekt ind. Selvfølgelig gør hun det. For hvem har lyst til at skille sig ud? Hun er angst for at ikke at være god nok. For at de andre ikke synes, hun er god nok.

Det siger hun selvfølgelig ikke til nogen. Det er ikke sikkert, hun selv ved det. Hun har aldrig tilladt sig selv at sætte spørgsmålstegn ved hendes valg og holdninger. Aldrig tænkt: ”Er der virkelig det her, jeg vil? Være ligesom alle andre?”

For Monika falder det helt naturligt at gøre sit bedste for ikke at skille sig ud.

Monika er på vej over for at se sin farmor. Hun elsker sin farmor. Hos sin farmor kan Monika være helt sig selv. Hun behøver ikke være bange for, om hun gør noget, de andre ikke synes om. For de andre er der ikke. Det er kun Monika og farmor.

Monikas farfar siger altid, hvis Monika og farmor nogensinde skal have et tv-show, skal det hedde ”Monika og farmor mod verden”. Men Monika synes ikke de er *mod* verden. De er i deres egen lille boble. Fuldstændig ligeglade med resten af verden, når det bare er de to.

Monika stopper op foran det lille gule hus. Slapper af i ansigtet, der efterhånden er blevet til en forvrænget grimasse, sætter håret op i en knold, trækker bukserne lidt længere op og lader sin mave være normal igen.

”Hej farmor” hilser Monika, da hun træder ind ad døren til farmors lille hus. Hun får straks en rolig fornemmelse i kroppen, da hun mærker varmen fra brændeovnen og duften af farmor, der hænger i huset, og giver farmor et stort knus. ” Hej Monika” svarer farmor. ”Hvordan går det, var det sjovt i skolen i dag?” ”det var fint” Monika trækker på skuldrene, og fremtvinger et smil.

Farmor ved, at det ikke er *fint*. Monika har været trist i noget tid nu. Hun opfører sig heller ikke, som hun plejede. Hun bruger alt for meget tid med at kigge på sig selv i spejlet, og slår det hen, hver gang farmor kommer med et kompliment. Hun har mistet troen på sig selv, tænker farmor.

”Er det de andre i skolen?” Spørger farmor, og sætter sig ind i stuen, til den bløde sofa. ”Nej... jo... jeg ved et ikke. Det er svært” Monika følger efter, og krøller sig sammen i sofaen, farmor sidder i. ”Jeg tror, du tænker lidt for meget over, hvad de andre tænker om dig.” Farmor skænker en kop sort te med mælk og sukker op til dem begge, og fortsætter ”Du skal bare være dig selv lille skat. Lad vær med at tænke for meget på hvad de tænker, det er jo dit liv, det er dig der bestemmer, hvad du vil bruge det på.” Hun tager en slurk af teen, og smiler til Monika.

Monika rynker brynene ”Men farmor, de vil ikke være sammen med mig, hvis jeg er anderledes. Og jeg vil ikke være den eneste weirdo i klassen, det ville være så kikset!” Monikas læbe bæver. Hun ved jo godt, hun ikke er 100 procent den person, hun viser de andre. Hun kan godt lide at fjolle rundt en gang i mellem, og egentlig kan hun ikke lide de helt lavtaljede bukser, hun har på, fordi hun så en influencer på Tik-Tok have dem på. Første gang hun gik i skole med dem på, havde to andre piger de samme nye bukser på.

”Monika. Hvis de virkelig er dine venner, så er de ligeglade med, hvad du har på, og om du har nogle andre interesser end dem. Hvis ikke de kan se hvilken perle du er, burde de tage til Louis Nielsen.” Farmor kigger hende dybt i øjnene, for at få hende til at forstå hvad hun siger.

Monika tænker lidt over farmors ord. Og endelig giver hun sig selv lov til at føle sig god nok.

”Tror du virkelig?” Spørger Monika håbefuldt. ”Jeg ved det” siger farmor, ”og vigtigere endnu: jeg tror på dig Monika. Ja, en gammel kone som mig ved næsten alting. Jeg har trodsalt haft 72 år, til at finde ud af hvem jeg er” Farmor griner af sig selv, og hendes stemme er fuld af kærlighed og visdom.

”Okay, farmor. Jeg tror også på mig.”

Monika går hjem, efter at have snakket i flere timer med sin farmor. Hun er glad. Hun er opløftet. Hun er klar til hvad end verden har at byde hende. For hun er sig selv. Og det er godt nok.

På vej forbi det hvide hus hvor hunden altid gøede, fik hun en snap af Melissa: ”Ej ej ej jeg så lige Lærke gå en tur med en gammel dame. Og hun havde en jakke på, der lignede noget fra 1900’tallet. Der var en lap på den ene albue! Godt hun er venner med teaterkliquen nu! Jeg ved ikke hvad jeg ville gøre hvis jeg blev set sammen med hende! 🤔😬 Skal vi egentlig tage på strøget på torsdag? Jakken er jo kommet i Zara! Du ved, den Jasmin Lind havde på i sit sidste opslag. Kys Kys 😘”

Monika stirrer på sin telefon. Stakkels Lærke! Melissa har åbenbart brug for at gå til Louis Nielsen. Men det kan Monika jo ikke gøre noget ved. Hvis hun stadig vil være sammen med de andre, skal hun passe ind. Hun skubber farmors ord langt væk. Farmor ved ikke, hvad det vil sige at være teenager. Man bliver nødt til at passe ind hvis man vil være en del af den gode klike. Gør man ikke?